

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: J. H.
proti
žalovanému: Úřad městské části Praha 6,
sídlem Čs. Armády 601/23, 160 52 Praha 6

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žalobcově žádosti o informace ze dne 7. 1. 2015, a to v rozsahu informací, které byly poskytnuty podle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak nebyly dle téhož zákona vůbec zveřejněny, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádá soud, aby žalovanému nařídil rozhodnout o jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 7. 1. 2015 nadepsané „Výzva k nápravě opakovaného porušení zákona Úřadem MČ Praha 6“ (dále jen „žádost“).
2. Uvedenou žádostí žádal žalobce „o poskytnutí těch informací, které ÚMČ Praha 6 již poskytnul, ale v zákonné lhůtě nezveřejnil, jak mu platná legislativa ukládá“ a dále požádal o sdělení, kdo je odpovědný za zveřejňování již poskytnutých informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), a kdo je jeho nadřízeným. Odkázal přitom na informaci o platu konkrétního zaměstnance žalovaného, kterou žalovaný poskytl žalobci na jeho předchozí žádost dne 4. 12. 2014. Žalovaný byl povinen tuto informaci, podobně jako další poskytované informace, zveřejnit do 15 dnů od poskytnutí, což však neučinil. Svou motivaci k podání žádosti zdůvodnil žalobce tím, že občan nemůže zjistit, které všechny informace žalovaný neoprávněně zatajuje.
3. Na způsob vyřízení své žádosti si žalobce opakovaně stěžoval u Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „nadřízený orgán“). Ten, rovněž opakovaně, konstatoval, že žalovaný nepostupoval správně ohledně „informací, které ÚMČ Praha 6 již poskytnul, ale v zákonné lhůtě nezveřejnil, jak mu platná legislativa ukládá“ a vrátil žádost žalovanému k novému projednání.
4. Dne 12. 7. 2017 žalobce na výzvu žalovaného upřesnil, že předmětem jeho žádosti jsou „informace od roku 2006 včetně“, a to „přímo informace, nikoliv pouze jejich seznam.“
5. „Procesní ping-pong“ mezi žalovaným a nadřízeným orgánem podrobněji popsal devátý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 21. 4. 2020 č. j. 9 A 68/2018-47. Soud tímto rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. MCP6 023148/2018, kterým žalovaný odložil žádost žalobce z důvodu neuhrazení dodatečně předepsaných nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Podle citovaného rozsudku totiž žalovaný vyzval žalobce k úhradě nákladů až po uplynutí zákonné lhůty k tomu určené.
6. Žalovaný poskytl žalobci požadované informace dne 13. 5. 2020 sdělením č. j. MCP6 163136/2020, kde uvedl: „Informaci připravenou na základě porovnání 2 datových zdrojů, kterými povinný subjekt disponuje, poskytujeme formou příloh obsažených vzhledem k objemu informace a přenosovým parametrům informačního systému datových schránek v několika datových zprávách.“. Žalobce následně dne 4. 6. 2020 podal další stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace s odůvodněním, že žalovaný poskytl jiné informace, než žalobce požadoval, poskytnuté informace jsou v některých částech nečitelné a jeho žádost byla vyřízena neúplně.
7. V reakci na poslední žalobcovu stížnost nadřízený orgán potvrdil postup žalovaného rozhodnutím ze dne 29. 6. 2020, č. j. MHMP 970723/2020. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 7. 9. 2020 žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“).
8. Dne 22. 2. 2021 žalobce k výzvě soudu upravit svou žalobu tak, že již nenapadá rozhodnutí nadřízeného orgánu č. j. MHMP 970723/2020, nýbrž podává žalobu na nečinnost žalovaného jakožto povinného subjektu ve smyslu § 79 a násl. soudního řádu správního.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

9. Žalobce je toho názoru, že žalovaný ani tentokrát (dne 13. 5. 2020) žádost nevyřídil správně a zcela. Zdůrazňuje, že požadoval informace, které byly poskytnuty (nejen žalobci, ale i třetím osobám), ale žalovaný je v zákonné lhůtě nezveřejnil. Jedná se podle něj o tyto případy: a) informace, které nebyly zveřejněny vůbec, b) informace, které nebyly zveřejněny v zákonné lhůtě, c) informace, u kterých byla zveřejněna pouze doprovodná informace, ale ke zveřejnění poskytnuté informace nedošlo, ačkoli ke zveřejnění dojít mělo. Již dříve přitom upřesnil, že požaduje poskytnout přímo poskytnuté informace, nikoliv seznam poskytnutých informací.
10. Žalobce tvrdí, že mu žalovaný poskytl jiné než požadované informace. Žádost byla podána dne 7. 1. 2015 a mířila na informace poskytnuté od roku 2006, žalovaný ale žalobci poskytl informace poskytnuté žadatelům i po datu podání jeho žádosti.
11. Žalobce namítá, že z poskytnutí informací není zřejmé, porovnáním jakých dvou datových zpráv byly informace získány a kolika datovými zprávami je žalovaný odeslal (v minulosti žalovaný odeslal zprávu určenou žalobci jinému, tedy nesprávnému adresátovi).
12. Žalobce namítá také nekompletnost poskytnutých informací. Konkrétně mu žalovaný zaslal pouze první stranu vícestranného dokumentu – rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006, které žalobce předložil soudu jako důkaz.
13. Žalobce považuje poskytnuté informace za neúplné také z toho důvodu, že jsou částečně anonymizované. Není zřejmé, z jakého důvodu byla anonymizace provedena, tedy nelze zjistit, zda takto nebyly zatajeny důležité údaje. Žalobce označil takový postup žalobce za nepřezkoumatelný.
14. Dále žalobce tvrdí, že mu žalobce neposkytl některé informace z období před podáním jeho žádosti. Žádný konkrétní příklad takto opominuté informace však žalobce neuvedl.
15. Podle žalobce poskytl žalovaný informace v jiné, než v požadované podobě. Žalovaný byl povinen poskytnout informace v čitelné podobě, jak to odpovídá principům dobré správy. Žalobce uvedl, že mu některé informace byly poskytnuty ve velikosti písma 2, dále poukázal opět na poskytnutou část rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006, dokument označil za částečně nečitelný. Jiný konkrétní příklad nečitelné informace žalobce neuvedl.
16. Žalovaný dle žalobce pokračuje v „obstrukčním ping-pongu“, který již konstatoval zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 A 68/2018 – 47.

III. Vyjádření nadřízeného orgánu

17. Žalobce původně (před úpravou žaloby ze dne 22. 2. 2021) označil jako žalovaného nadřízený orgán. Ten k žalobě uvedl následující.
18. Informace byly žalobci poskytnuty v náležité formě. Z žalobcovy žádosti vyplynulo, že požadoval poskytnout informace, které nebyly včas zveřejněny, ve formátu, ve kterém byly poskytnuty a ve kterém měly být zveřejněny. Pokud byla konkrétní informace v minulosti poskytnuta například v anonymizované podobě, byla takto anonymizovaná poskytnuta také žalobci. Žádná dodatečná anonymizace provedena nebyla.
19. K námitce nečitelnosti některých informací nadřízený orgán uvedl, že žalobce tuto námitku nijak nekonkretizoval. Neupřesnil, kterou poskytnutou informací nebo její část má na mysli.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. Nadřízený orgán dále uvedl, že se v případě žalobce jedná o dlouhodobé „šikanózní jednání“, přičemž šikanóznost postupů žalobce vůči veřejné správě byla již opakovaně prokázána. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 13. 10. 2015, č. j. 52 A 76/2014 – 97, nadřízený orgán tvrdí, že žalobcovo jednání naplňuje všechny znaky šikany, konkrétně:

- a) mnohočetnost žádostí – žalobce podal stovky žádostí či jiných podání,
- b) vystupování takovým způsobem, který nasvědčuje, že žadateli nejde o rychlé a efektivní vyřešení věci, ale právě jen o samotné vedení předmětného řízení, tj. zatížení, respektive šikanu povinného subjektu – zde nadřízený orgán poukázal zejména na podání žalobce „Výzva k písemné omluvě“, v níž požadoval omluvu za uvedení citace z tiskové zprávy Veřejného ochránce práv,
- c) podání žalobce jsou převážně velmi rozsáhlá a komplikovaná a reakce povinných subjektů na ně žalobce málokdy uspokojí, ačkoliv je zřejmé, že povinné subjekty vyvinuly značné úsilí, aby žalobci vyhověly – úsilí žalovaného o uspokojení požadavků žalobce doposud zpravidla skončilo novými požadavky či stupňováním požadavků,
- d) žádosti se prima vista nevztahují k podstatným okolnostem životní sféry žalobce, některé z těchto žádostí nelze než vyhodnotit jako bizarní či spíše patologické.

IV. První replika žalobce

21. Žalobce v reakci na podání nadřízeného orgánu zdůraznil, že po žalovaném pouze požadoval to, co měl v minulosti zveřejňovat sám dle § 5 odst. 3 informačního zákona. Nadřízený orgán se k porušování tohoto ustanovení nijak nevyjádřil, nepopírá ho.
22. Nadřízený orgán se nevyjádřil ani k tomu, proč byla žalobci poskytnuta pouze jedna strana rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006. Žádost tak nadále zůstává nevyřízena.
23. Pokud nadřízený orgán ve svém vyjádření uvedl, že mu není zřejmé, kterou konkrétní poskytnutou informaci nebo její část považuje žalobce za prakticky nečitelnou, například pokud je ve velikosti písma 2 nebo ve snížené kvalitě kvůli skenování či škrtání, pak tím zároveň potvrdil, že se předchozí stížností po obsahové stránce vůbec nezabýval.
24. Nadřízený orgán ani nevysvětlil, proč postupoval v rozporu s § 6 odst. 2 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
25. Nadřízený orgán a žalovaný pokračují v obstrukčním ping-pongu konstatovaném zdejším soudem. Nadřízený orgán nevysvětlil, proč k několikaletému procesnímu ping-pongu došlo.
26. S poukazem na větu z rozsudku zdejšího soudu 9 A 68/2018 – 47 „*Důsledky procesního ping-pongu mezi povinným subjektem a nadřízeným orgánem totiž nelze klást k tíži žadatele o informace*“ žalobce uvedl, že proti němu nelze podat námitku, že jsou jeho podání obstrukční či šikanózní. Rozsudek č. j. 52 A 76/2014 – 97, na který poukázal nadřízený orgán, se žalobce vůbec netýká, ani v něm není zmíněn. Nadřízený orgán nejmenoval žádné řízení, ve kterém by se řešily obstrukce žalobce. Za poslední roky (2019, 2020) si žalobce není vědom, že by podal jakoukoliv žádost o informace dle informačního zákona. Naopak nadřízený orgán je podle žalobce známý soudům a dalším orgánům jako problémový, odkazuje přitom na případ, kdy nadřízený orgán nezaplatil náklady řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Dále žalobce dokládá problémovost nadřízeného orgánu mimo jiné přehledem pokut, které byly nadřízenému orgánu uděleny Obvodním soudem pro Prahu 1.

27. Nadřízený orgán se snaží vyvíjet tlak na žalobce jakožto na osobu, kterou prokazatelně poškodil jak dlouhodobým odpíráním práva na informace, tak i neoprávněným zveřejňováním osobních údajů, za což nadřízeném orgánu udělil pokutu Úřad pro ochranu osobních údajů příkazem ze dne 18. 8. 2017, č. j. UOOU-07379/17-7.

V. Vyjádření žalovaného

28. Poté, co žalobce v reakci na usnesení zdejšího soudu změnil žalobu tak, že již nejde o žalobu proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, nýbrž o žalobu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevyřízení žalobcovy žádosti, učinil žalovaný následující vyjádření.
29. Žalobce nijak nekonkretizoval, v čem byly žalovaným poskytnuté informace nekompletní. Místo toho zahrnuje soud množstvím písemností, které vůbec nesouvisí s projednávanou věcí.
30. Ohledně námitky, že žalovaný poskytl žalobci informace, které žalobce vůbec nežádal (tedy poskytnuté po datu podání žádosti), žalovaný uvedl, že postupoval podle upřesnění žádosti ze dne 12. 6. 2017. V něm měl žalobce uvést, že požaduje informace k datu upřesnění, tedy k datu 12. 6. 2017, když výslovně uvedl i počet zveřejněných položek k tomuto datu.
31. Žalovaný nemůže vydat rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí části požadovaných informací, když všechny požadované informace poskytl. Navrhuje proto žalobu zamítnout.

VI. Druhá replika žalobce

32. Žalobce opět odkázal na nekompletní rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006, z něhož mu byla poskytnuta pouze první strana. Trvá na tom, že mu musí být poskytnuty buď všechny informace v úplné podobě, nebo musí být vydáno rozhodnutí o odmítnutí části žádosti.

VII. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

33. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
34. Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního *„Ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“*
35. Soud nejprve shledává, že žalobce obecně splnil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti podáním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, na základě které nadřízený orgán potvrdil postup žalovaného. Nejvyšší správní soud ostatně již opakovaně konstatoval (např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2001, č. j. 2 Ans 9/2010-56), že *„stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.“*
36. Dále soud přikročil k řešení otázky, zda je žalovaný dosud nečinný.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

37. Podle § 81 soudního řádu správního „(1) Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. (2) Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“
38. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“
39. Žalobce se domáhá toho, aby soud žalovaného zavázal vyřídit celou žádost o informace, tedy aby žalobci poskytl tu část informací, kterou mu poskytnout opomněl, anebo aby o této části neposkytnutých informací vydal odmítavé rozhodnutí.
40. Nečinnost žalovaného přitom dle žalobce spočívá v následujícím:
- A) žalovaný poskytl žalobci takové informace, které žalobce nežádal,
 - B) žalovaný poskytl část informací v jiné než požadované podobě, kdy část zaslaných elektronických dokumentů je obtížně čitelná,
 - C) poskytnuté informace jsou částečně anonymizované,
 - D) část informací nebyla žalobci poskytnuta vůbec,
 - E) část informací je nekompletních.

Z těchto důvodů žalobce dovozuje, že jeho žádost nebyla dosud plně vyřízena.

41. Ad A): Námitku, že žalovaný poskytl kromě požadovaných informací také další informace „navíc“, shledal soud nepřipadnou. Soud předně zdůrazňuje, že poskytnutí dalších informací nad rámec znění žádosti nelze považovat za nečinnost. Nadto je třeba podotknout, že žalobce až do podání žaloby výslovně nespecifikoval, k jakému datu informace požaduje. Pouze v průběhu vyřizování žádosti upřesnil, že žádá o informace poskytnuté od roku 2006. Informační zákon sice nepřipouští úspěšnost žádosti o informace, které mají vzniknout teprve v budoucnu (srov. § 2 odst. 4 informačního zákona). Pokud však žalovaný zapochyboval, zda po něm žalobce požaduje informace poskytnuté do data podání žádosti (7. 1. 2015), či do data upřesnění žádosti (12. 6. 2017), jednal podle přesvědčení soudu správně, když žalobci poskytl raději širší okruh informací. Žalobcovo právo na informace tím nebylo zkráceno, žalovaný naopak žalobci umožnil širší uplatnění jeho práva. Způsobení újmy poskytnutím většího kvanta informací by mohlo přicházet v úvahu pouze za situace, kdy by po žalobci byla požadována úhrada za mimořádně náročné vyhledávání informací. K tomu však v daném případě nedošlo.
42. Ad B): Za nedůvodnou považuje soud také námitku, že žalobci byly poskytnuty informace v jiné než požadované podobě, tedy že jsou místy nečitelné, například ve velikosti písma 2. Žalobce v žalobě poukázal na jediný dokument, který považuje za nečitelný, a sice na rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006. Soud uznává, že kvalita tohoto dokumentu (jak mu byl žalobcem zaslán) není nejvyšší, za nečitelný ho však nepovažuje. Nadto soud (s přihlédnutím k obsahu žádosti) zdůrazňuje, že žalovaný nebyl povinen dokument znovu vytvářet pro potřeby žalobce, aby ho ten dostal v lepší kvalitě, než jak byl poskytnut původní žadatelce o informace, respektive jak byl zveřejněn (srov. § 4a informačního zákona).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

43. Soud ve vztahu k této námitce považuje za důležité také zdůraznit, že správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční. Z toho vyplývá, že obsah žalobních námitek předurčuje obsah a podobu rozhodnutí soudu. Pokud je námitka nedostatečně zdůvodněna a není podepřena konkrétními tvrzeními a důkazy, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i výsledek soudního přezkumu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce argumenty podporující jeho tvrzení, v tomto případě pak procházet celý soubor informací a u každého jednotlivého dokumentu spekulovat, zda tento odpovídá žalobcovým představám o náležité formě. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 As 220/2019-28).
44. Pokud tedy žalobce námitku nedodržení požadované formy poskytnutých informací formuloval pouze obecně a nepodložil ji žádnými konkrétními tvrzeními (s výjimkou výše citovaného rozhodnutí neoznačil konkrétní část poskytnutých informací, kterou považoval za nečitelnou či neúplnou), tak soud neměl možnost tuto námitku blíže vypořádat. Efektivní přezkum takové námitky není vzhledem k obrovskému množství dokumentů, které si žalovaný vyžádal, bez označení konkrétní části dokumentu prakticky možný. Ze sdělení, že některé dokumenty byly poskytnuty ve velikosti písma 2, nelze identifikovat, který konkrétní dokument či část dokumentu má žadatel na mysli.
45. A soud doplňuje, že obdobně žalobce nemohl rozumně očekávat ani od nadřízeného orgánu, že za něj domyslí, kterou část poskytnutých informací žalobce považuje za nečitelnou, pokud žalobce sám neoznačil ani jediný konkrétní dokument, který má být nečitelný (ve stížnosti k nadřízenému orgánu oproti žalobě chyběl i poukaz na zmíněné rozhodnutí žalovaného č. j. MCP6083016/2006).
46. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud dospěl k závěru, že žalovaného nelze označit za nečinného z důvodu poskytnutí informací v jiné než požadované podobě. Žalovaný poskytl žalobci požadované informace v takové podobě, o které se oprávněně domníval, že odpovídá žalobcově žádosti, přičemž žalobce nespecifikoval (vyjma jediné výjimky), kterou část takto poskytnutých informací považuje za nedostatečnou. V tomto ohledu je žalobcem eventuální tvrzená nečinnost žalovaného přičitatelná žalobci a není proto namístě, aby proti ní soud poskytoval ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41). O rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006 bude více pojednáno níže.
47. Ad C): Ohledně anonymizace soud konstatuje, že žalobce žádal poskytnutí informací v takové podobě, ve které měly být zveřejněny. Pokud tedy dané dokumenty byly zveřejněny v anonymizované podobě, pak byly v anonymizované podobě poskytnuty také žalobci. Požadavek na vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti kvůli anonymizovaným pasážím považuje soud za daných podmínek za nesmyslný. Co se týče anonymizovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006, č. j. MCP6083016/2006, pokládá soud za zcela zjevné, že v dokumentu byly začerněny pouze osobní údaje, jak to vyžadují právní předpisy o ochraně osobních údajů. Skutečnost, že k žádné dodatečné anonymizaci dříve poskytnutých informací nedošlo, uvedl už nadřízený orgán v rozhodnutí o žalobcově stížnosti, přičemž soud nemá důvod o jeho závěru pochybovat.
48. Ad D): Dále soud posoudil námitku, že žalovaný poskytl žalobci pouze dříve poskytnuté informace, které byly zveřejněny po lhůtě, ale nikoliv ty, které nebyly zveřejněny vůbec. K této námitce soud nejprve konstatuje, že z žalobcovy žádosti jasně vyplývá, že požadoval

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poskytnout nejen pozdě zveřejněné informace, ale především takové dříve poskytnuté informace, které nebyly vůbec zveřejněny. Žalobce svou žádost ostatně odůvodňoval tvrzením, že žalobce některé informace před veřejností neoprávněně zatajuje. Žalovaný tak nemohl zůstat na pochybách, že žalovaný usiluje (v první řadě) o poskytnutí dosud nezveřejněných informací. Žádné však žalobci neposkytl, aniž by uvedl, z jakého důvodu tak činí.

49. Svůj postup při vyřizování žádosti vysvětlil žalovaný takto (vyjádření je ocitováno v rozhodnutí nadřízeného orgánu o žalobcově stížnosti, zvýraznění provedeno soudem): „ÚMČ jako povinný subjekt poskytl pouze pozdě zveřejněné informace, tak jak bylo žádáno. ÚMČ provedl kontrolu data vypravení jednotlivých poskytnutých informací, jak je zaznamenána v programu spisové služby (e-spis), s daty zveřejnění veškerých poskytnutých informací (dle data zveřejnění uvedeného na webových stránkách jakožto jediného zdroje, který poskytuje vypovídací hodnotu, s fikcí správnosti tohoto údaje) za dané období a identifikoval zveřejněné informace po zákonné lhůtě. Z celkových cca 700 informací, které jsou zveřejněny na internetových stránkách městské části, ÚMČ poskytl pouze ty informace, které výše uvedeným porovnáním byly identifikovány jako pravděpodobně zveřejněné po lhůtě 15 dnů od poskytnutí (což je cca 200 případů z celkového počtu 700 žádostí vyřízených poskytnutím informace). Informace, které byly poskytnuty a nebyly zveřejněny vůbec, povinný subjekt neeviduje. (...)“
50. Z výše uvedeného vyjádření soud seznal, že žalovaný poskytl žalobci pouze pozdě zveřejněné informace. S ohledem na formulaci průvodní zprávy k poskytnutí informací („*Informaci připravenou na základě porovnání 2 datových zdrojů, kterými povinný subjekt disponuje, poskytujeme formou příloh obsažených vzhledem k objemu informace a přenosovým parametrům informačního systému datových schránek v několika datových zprávách.*“) přitom žalobce nemohl zjistit, zda jeho žádost byla v tomto bodě náležitě vyřízena, neboť nebylo specifikováno, porovnáním jakých datových zdrojů byl jemu poskytnutý soubor informací vytvořen. Ze stejného důvodu žalobci nebylo dáno jednoznačné vysvětlení, z jakého důvodu mu nejspíše nebyly „nezveřejněné“ informace poskytnuty. Za dané situace není ani soud s to dovodit, zda žalovaný nezveřejněné informace „neviduje“ proto, že žádné takové informace neexistují, protože všechny informace poskytnuté na základě informačního zákona byly (byť se zpožděním) zveřejněny, nebo zda pravým důvodem neposkytnutí takových informací bylo, že žalovaný nemá k dispozici zvláštní databázi všech poskytnutých informací či nezveřejněných informací (případně zda existuje jiný důvod neposkytnutí těchto informací).
51. Soud přitom podotýká, že poskytnutí informací je v zásadě neformálním úkonem a nelze na něj klást stejně přísné požadavky, jako na rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu (kterým je například právě rozhodnutí o odmítnutí žádosti). Zároveň však žalovaný musí vyřizovat žádosti o informace takovým způsobem, aby žalobce měl možnost alespoň rámcově zjistit, zda mu bylo poskytnuto vše, co žádal. Pokud žadatel požaduje poskytnutí informací, kterou povinný subjekt nedisponuje a jestliže se tato informace vztahuje k působnosti osloveného povinného subjektu, nedává informační zákon žádnou konkrétní odpověď, jak takovou žádost vyřídit. Dle komentářové literatury (viz FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 662) se však v praxi postupně vykrystalizovaly dva způsoby řešení této situace: povinné subjekty buď vydávají rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 informačního zákona, nebo žadateli poskytnou (doprovodnou) informaci o neexistenci požadované informace s tím, že správnost tohoto závěru je přezkoumatelná

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

postupem podle § 16a informačního zákona (neexistuje-li informace, není co odmítat). Vždy je však povinností povinného subjektu nějak na neposkytnutí části požadovaných informací určitým způsobem reagovat.

52. Postačilo by tedy, pokud by žalovaný v průvodním dopise zcela konkrétně vysvětlil, proč se domnívá, že částí požadovaných informací nedisponuje, neboť takové sdělení by bylo možno považovat za rozhodnutí o části žádosti v materiálním smyslu (viz rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012 – 41). Případně (a uvedenou možnost soud považuje za příhodnější) bylo povinností žalovaného rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace v části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí informací, které nebyly dle informačního zákona vůbec zveřejněny; samozřejmě za situace, že žádné takovéto žádosti žalovaný nenalezl a tedy de facto žádnými takovýmito informacemi nedisponuje. Žalovaný však takto nepostupoval.
53. Soud tedy uzavírá, že neposkytnutím části požadovaných informací bez jakéhokoli vysvětlení, případně bez vydání náležitě odůvodněného rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, bylo žalobci znemožněno domáhat se efektivního přezkumu postupu žalovaného. Za této situace soudu nezbyvá, než žalobci přisvědčit, že jeho žádost nebyla, v této části, uspokojivým způsobem vyřízena. Námitka je tedy důvodná.
54. Ad. E) Dále soud posoudil námitku, že žalovaný žalobci neposkytl kompletní informace, když konkrétně poskytl pouze jednu stranu z vícestránkového rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006. K tomuto bodu žaloby se žalovaný nijak konkrétně nevyjádřil a svůj postoj nezdůvodnil. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jakkoliv lze žalobcův bezpodmínečný požadavek na poskytnutí celého znění dokumentu, který je jinak v plném (byť částečně anonymizovaném) znění snadno dostupný na internetových stránkách žalovaného (čehož si je žalobce jistě vědom), považovat za absurdní či přímo bizarní, nezbavuje to žalovaného povinnosti na takový požadavek náležitým a zákonem předvídaným způsobem reagovat. Informační zákon žalovanému umožňuje například vyřídit žádost odkazem na zveřejněnou informaci, musí tak však být učiněno v poměrně krátké lhůtě, kterou již žalovaný proměškal (srov. § 6 informačního zákona). Pokud však žalovaný lhůtu zmeškal a žalobce trvá na poskytnutí informací (nespokojí se pouze s jejich seznamem), byl žalovaný povinen požadované informace poskytnout v plném znění, případně vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti.
55. Soud však nemůže odhlédnout od faktu, že žalobce neoznačil citované rozhodnutí ve stížnosti a nedomáhal se výslovně doplnění chybějících stran tohoto rozhodnutí. Námitku neúplnosti dokumentu vznesl poprvé takto konkrétně až v žalobě. Tedy v době, kdy lhůta pro podání stížnosti již dávno uplynula. Nelze tudíž klást správním orgánům k tíži, že velmi obecnou stížnostní námitku žalobce vypořádaly taktéž pouze obecně. Stejně tak dle mínění soudu není na místě žalovanému vyčítat, že případnou chybějící stranu nedoplnil, když žalobce tento svůj požadavek náležitě nezformuloval v zákonem předepsané lhůtě pro podání stížnosti. Vyřizování žádostí o informace je svázáno velmi krátkými lhůtami, které mají zabránit obstrukcím jak ze strany povinného subjektu (aby nedocházelo ke krácení práva na informace), tak i ze strany žadatele (aby nedocházelo k neúměrnému zahlcení povinného subjektu neustále se stupňujícími požadavky, jak to činí právě žalobce).
56. Soud přitom připomíná, že má-li posoudit, zda byla nečinnostní žaloba podána v konkrétním případě důvodně, musí se zabývat tím, zda byl správní orgán v době podání žaloby vskutku nečinný, a současně, zda žalobce využil bezúspěšně prostředky, které mu k

ochraně před nečinností nabízí úprava správního řízení. A takto soud shledal, že žalobce v případě neposkytnutí chybějících stran dotčeného rozhodnutí prostředky, které mu k ochraně před nečinností nabízí úprava řízení o poskytování informací, nevyužil, neboť v rámci stížnosti konkrétně netvrdil, že je žalovaný právě v tomto smyslu nečinný. Jakkoli tedy soud shledal, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný při poskytnutí požadované informace v plném znění, tak s ohledem na zde uvedené nemohl tuto námitku shledat důvodnou. Soud tak z uvedených důvodů neshledává žalovaného nečinným pro neposkytnutí chybějící strany rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006, neboť její neposkytnutí je přičitatelné nedostatečné aktivitě žalobce.

57. Nad rámec již uvedeného soud doplňuje, že žalobce si dokument mohl stáhnout z internetových stránek žalovaného, kde je snadno dostupný ve formátu, v jakém ho žalobce požadoval, případně mohl podat novou žádost o informace. Žalobcovo právo na informace v tomto ohledu tedy ani nebylo z pohledu soudu zkráceno a nic nesvědčí o záměru žalovaného či nadřízeného orgánu tuto část informací žalobci zatajit.
58. Závěrem soud považuje za důležité vyjádřit se také k argumentům načrtnutým nadřízeným orgánem, který označil žalobcovo počínání (nejen v dané věci) za dlouhodobě šikanózní. I kdyby skutečně žalobcova žádost vykazovala znaky šikanózního výkonu práva, nelze tím ospravedlnit nečinnost žalovaného jakožto povinného orgánu. Šikanóznost žádosti o informace, respektive dlouhodobé šikanózní počínání žadatele o informace může být v určitých specifických situacích důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací, zejména pokud žádost zjevně sleduje zcela jiný cíl, než je faktický výkon práva na informace. Protože se však v takových případech jedná o velmi zásadní zásah do ústavně zaručeného práva nad rámec zákonem předvídaných situací, musí být rozhodnutí o odmítnutí o to přesněji odůvodněno, podloženo pádnými důkazy a musí být přezkoumatelné. Obecné konstatování, že si žalobce počíná dlouhodobě šikanózně, s odkazem na judikát, který se vůbec netýká osoby žalobce, by nepochybně neobstálo. Šikanózní počínání žalobce je třeba ilustrovat podrobněji a uvést konkrétně, v čem je spatřováno naplnění znaků zneužití práva.

VIII. Závěr

59. S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo, než žalobci zčásti vyhovět. Soud proto uložil žalovanému povinnost vyřídit žalobcovu žádost o informace, a to ohledně informací, které byly poskytnuty podle informačního zákona, avšak nebyly zveřejněny. Zůstává přitom na žalovaném, jakým způsobem žádost vyřídí. Tedy zda požadované informace poskytne či zda jejich poskytnutí odmítne a vydá o tom rozhodnutí, které bude náležitě odůvodněno a bude soudně přezkoumatelné.
60. Lhůtu k vyřízení žádosti stanovil soud v maximální možné délce podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního a § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona.
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního tak, že žalobci nezastoupenému advokátem náleží náhrada nákladů řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 25. srpna 2021

JUDr. Karla Cháberová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.